

Zavistna Urša

(Konec)

Noč je bila temna. Okrog polnoči je zažvenketalo okno Leganove spalnice. Oče in otroci so se zbudili. Sin je takoj hitel ven, da bi zasačil storilca. Ko se je po brezuspešnem iskanju vrnil v sobo in se zaradi tega jezil, je Lenčka rekla:

»Jaz mislim, da je to storil Kolmanko.«

»Kako moreš misliti kaj takega!« je resno pripomnil oče. »Tako zloben on gotovo ni.«

Zjutraj je stari Legan šel k sosedovim, da bi poravnal spor, ki je bil nastal zaradi kure. Vrata so bila zaprta in se je moral vrniti, ne da bi kaj opravil.

Naslednje dni so se sosedje jezno pogledovali in so brez pozdrava hodili drug mimo drugega.

Nekega jutra je Terezija vsa razburjena privihrala v hišo.

»Ksaver, Ksaver! Pridi in pogledaj, kaj nam je nekdo na vrtu storil! Vse lepe sadike so poruvane iz zemlje in pohojene!«

Ksaver je zaklel, stisnil pesti in tekkel na vrt. Ko je tam zagledal škodo, je začel vpiti in preklinjati.

Leganovi so prišli k ograji, da bi videli, kaj se je zgodilo. Stari je hotel sosedu miriti, a ta je bil gluha za njegove besede. Še bolj divje je vpil in se zaklinjal, da se bo maščeval. Leganovi so mu zaman dopovedovali, da škoda na vrtu niso oni povzročili.

Nihče ni vedel, da je vso dosedanje škodo povzročila Urša, da bi tako ustvarila med sosedu čim hujše sovraštvo.

Ko je Legan čez nekaj dni prišel v svoj sadovnjak, ki je bil za kake pol ure oddaljen od vasi, se je razjokal od žalosti. Vsa mlada drevesca so bila polomljena, pod drugimi drevesi pa je ležal nezrel sad. V vsem vrtu ni bilo skoraj drevesa, ki bi bilo nepoškodovano.

Doma je povečal, kaj je videl v sadovnjaku. Vsi so bili prepričani, da je pri stvari Kolmanko imel prste vmes, toda dokazati mu niso mogli ničesar.

Ljubezen do sovražnika

Bilo je v poletju. Že nad en mesec ni bilo dežja, radi tega je vladala suša in vročina. Vrelec, iz katerega je Kolmanko dobival vodo, je usahnil.

Leganovi so imeli globok studenec, v katerem je bilo obilo vode, toda Kolmanko bi raje umrl od žeje, kakor da bi tja hodil po vodo.

Na drug način si je hotel pomagati. Za hišo je imel star, zasut vodnjak. Sedaj ga je začel odkopavati.

Istočasno je sosedov Vinko delal na njivi, ki je bila za kakih petdeset korakov oddaljena. Nenadoma je zaslišal obupen krik. Ozrl se je proti staremu vodnjaku. Ksaverja ni bilo nikjer. Slutil je, da je padel v vodnjak. Nekaj trenutkov je razmišljal, kaj naj stori. Neki glas mu je rekel, naj pusti vse skupaj pri miru. Drugi glas pa je takoj odgovoril, da moramo tudi nasprotnikom pomagati v stiski. Vinko je pustil delo in tekkel proti studencu.

Iz studenca so prihajali klici na pomoč. Poleg studenca je ležala vrva. Vinko je en konec hitro privezal ob drvo, nato pa se je spustil po vrvi v studenec.

Ksaverju so moči že opešale in se je potapljaj. Vinko ga je privezal pod pazduho. Nato je naglo splezal iz studenca in poklical domače na pomoč.

Leganovi so potegnili Ksaverja iz vodnjaka. Moč je bil že nezavesten. Oče in sin sta ga prijela ter nesla na njegov dom. Lenčka je šla z njima. Terezije ni bilo doma, zato so ponesrečenca sami položili v posteljo.

Ksaver je vso noč ležal brez zavesti. Zdravnik je ugotovil, da je dobil radi strahu močan živčni napad...

Isto noč je Urša zapustila svojo bajto z namenom, da bi Kolmanku spet povzročila

kako škodo in s tem njegovo jezo še povečala.

Naslednjega jutra so se Kolmankovi hlapci zbrali pri studencu, da bi ga popolnoma očistili.

Ko so petič vlekli iz studenca veliko vedro, se jim je zdelo, da je dosti bolj težko ko prej. Ko se je vedro prikazalo, so s strahom opazili, da je na kavli nad vedrom visela — zavistna Urša. Bila je že mrtva.

Eden izmed hlapcev je tekkel v hišo. Kmalu se je vrnil v spremstvu Terezije. K studencu so prišli tudi Leganovi.

»Kako je mogla Urša pasti v studenec, ko je vendar precej daleč od ceste?« je pripomnil stari Legan.

»Jaz vem,« je odvrnila Terezija. »Ona je vsega kriva. Ona me je nagovorila, naj ubijem kuro...«

»Sedaj vem,« jo je prekinil Legan, »kdo je razbil okna in uničil sadike! Mi nismo storili tega. Gotovo je tudi to noč hotela narediti kako škodo. Ni vedela, da je studenec odkopan in je v temi padla vanj.«

»Bog jo je sodil!« je rekel hlapec.

»Mi pa bomo spet dobri sosedje, kajne Terezija?« je rekel stari Legan.

»Urša pa naj bo Bog usmiljen!« je dodal Vinko.

Kolmanko je sicer ozdravel, toda k moči ni več prišel.

Leganovi so ostali dobri sosedje in so Kolmankovim radi pomagali.

Uršino bajto je hotela občina prodati, a je nihče ni hotel kupiti. V nekaj letih je razpadla. Samo stene so štrlele iz gostega grmičja in pripovedovale o zavistni Urši...

SMEJTE SE!

Mlad odvetnik je odprl svojo pisarno. Čakal je klientov, toda nobenega ni hotelo biti. Zato je začel preganjati čas s tem, da je hodil na sodišče poslušat razprave. Nekega dne pa prihitel njegov sluga in mu pove, da čaka v pisarni prvi klient.

Odvetnik je hitro skočil pokonci in začel teči po stopnicah. Toda sluga je zaklical za njim:

»Saj ni treba tako hiteti, gospod odvetnik! Zaklenil sem ga v pisarno...«

Mr. Patsy je bil skopuh. Kadar je dobil goste, je bil navadno gost svojih gostov. Vsakdo je kaj prinesel s seboj. In s tem je Mr. Patsy gostil svoje obiskovalce. In to je že postala navada.

Nekega dne pa so se zarotili. Nihče ni nič prinesel. Ne cigaret, ne jedi, ne konjaka — nič.

Zunaj pa je bilo kakor iz vedra. Vsi so molčali. »No, pa je vendar lepo,« se je iznenada oglašil Mr. Patsy, »zunaj je dež, mi smo pa tako suhi!«

Učitelj: »Kdaj je treba obirati sadje z drevja?«
Janezek: »Kadar je pes privezan.«

Okoli sadnega vrta je stal visok plot iz bodeče žice. Na cestni strani je bila tudi pločevinasta tablica z naslovom dobavitelja:

ŽICNA OGRAJA TVRDKO ŽEBELJ & CO.

Ko je lastnik nekega dne prišel na vrt, je videl, da je vse sadje obrano. Žična ograja je bila na sredi prerezana in zraven reklamnega napisa je visel listek:

SKARJE ZA ŽICO TVRDKO REZAC & CO.

Škot je v starinarni kupil darilo, ki bi ga poslal prijatelju za poroko. Toda vse mu je bilo predrago. Naposled je zagledal v kotu ostanke vaze, ki se je razbila na deset kosov. Vprašal je, koliko stane, in ker je bila skoraj zastoj, jo je kupil in prosil starinarja, naj jo pošlje prijatelju. Prijatelj bo prepričan, da se je med potjo razbila...

Čez nekaj dni pa je dobil od prijatelja tole pismo: »Najlepša hvala za vazo. Zelo lepo je bilo, da si zavi vsak košček posebej...«

Škot je hotel dati svojo družino fotografirati. Toda vsi otroci so se držali resno kakor svetniki v pratiki. Kakšna pa bo fotografija, če se ne bodo smejali! Prigovarja jim, naj pokažejo vse se obraze, toda nič ne pomaga. Naposled se pa le spomni pravega. Seže v žep in prinese iz njega pest drobiža.

»Takole, otroci, vsak dobi desetico!«

Tedaj se vsem zjasne obrazi od sreče; fotograf pritisne in se zahvali.

»Takole, otroci,« pravi oče, »zdaj pa desetice nazaj!«

Oče (sinku): »Ali veš, kaj bi dobil od mene, ko bi napravil izkušnjo z odličnim uspehom?«

Sinko: »Vem, kaj bi dobil. Dobil bi s šibo, ker bi mi ne verjel...«

»Mozes, krona, ki si mi jo včeraj dal, je bila ponarejena.«

»To ni res! Prava je bila!«

»Ponarejena je bila in če je medtem ne bi zamenjal pri šternu, bi ti jo lahko pokazal.«

IGRAJTE SE!

Obuvanje

Vsi igralci si morajo sezuti desni (ali levi) čevlji. Na voditeljevo zapoved: »Obujte se!« vsi hitijo, da bi se čimprej obuli. Dva, trije igralci, ki so zadnji, dajo zalog.

UGANITE!

Kako lahko nesemo vodo v situ?

(Kadar je zmruznjena.)

Kaj pristojna enemu dobro napravljenej enemu skornju?

(Drugi skornju.)

POISČITE!

Deklica je prišla iskat jajce. — Kje je sedaj?